

DUKAI ISTVÁN

Mindig jobban

*Összekulcsolt kezed templomában,
Tered tágas, fehér csarnokában,
Vezeklő férfi koromban hogyha
Szavaimmal vakon átkopogva,
Tévedezve, mégis egyre jobban;*

*Ha protestáltam kapott hit ellen,
És benned is néha kételkedtem,
Temetkeztem dolgos tétlenségbe
Szerencsémnek nagy titkában égve,
Dúltam, amit verekedtünk ketten;*

*Ember voltomban hétrét hajoltam:
Nem máshoz, magamhoz gyáva voltam,
S mint aki sorsában csak szédeleg,
Félelmeimmel gyöngítettek:
Adnom kellett volna, mégis loptam;*

*Erős vagyok, járok, és ha lépek,
Kopognak a visszajáró évek;
Verdeső szárnyú asszonyi sorsban,
Bitang időben járt férfiútban –,
Veszni rendelt nyelven dédelgetlek;*

*Összekulcsolt kezed templomában,
Tered tágas, fehér csarnokában,
Vezeklő férfi koromban hozom
Kopogó szavaim: áldozatom,
Jóságodban én is mindig jobban.*

Beiktatás

*Két szék üres szobában, január,
Lebegnek még a kába hangjegyek,
Odakint tátott szájjal Hold mutál,
Rá a jégcsapok visszapengenek,
És bűlnék már a lakkos cipőben
Fulladásig boldogan rótt körök,
S fáradt-szürkén lassan felnövőben
A reggel – az a pillanat örök;*

*Gyűlnek körénk a dolgok, az évek,
Álmatlan álmok üres szobában,
Szépek, mert akik álmodják, szépek,
Messze néz az ember: január van,
Havas fejével biccent ránk a hegy
Reggel – örök pillanat: te meg én
Anno ezerkilencszáznyolcvanegy,
Két szék, királyságunknak kezdetén.*

Csendes esti eső

*Bezárul az ég a lomba hegy felől,
Visszaszűrkiül az izzó cseréptető,
Tompá morajjal az este kertre dől.
Ma biztosnak látszik minden lehető.*

*Esni kezd, hallgatjuk búss tornác alól
Föl-fölfénylő Istennek felelgetve,
A forró júliusi délutánból
Kopogása hogy ringat időtlenbe.*

*Nem vénen, de már nem is fiatalon,
Eső kegyelmében, esti nyugalom
Békéltető, őss ritmusában ülve*

*Úgy látjuk a voltat s az eljövendőt,
Mint lent az estét, odafönt a felbőt:
Most már végképp egymáshoz szelidülve.*

Uszítsd reám

*Fáradt vagyok, érzem, ahogy
Fordul az éj boldas tomporán,
Álmom, tudom, Holddal elfogy.
Semmi ábítat, ma minden oly profán.*

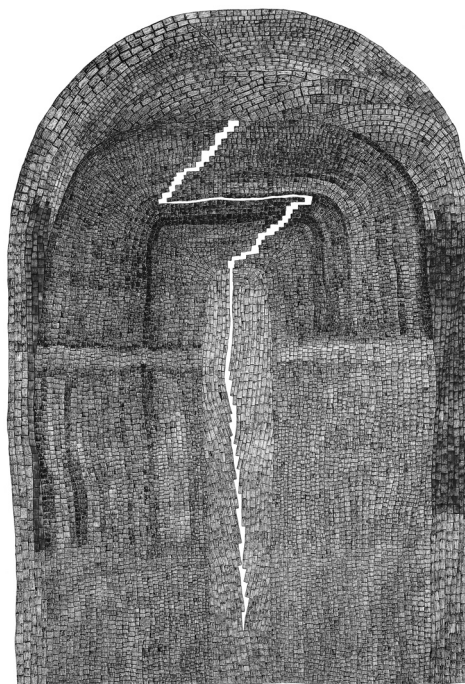
*Fáradt vagyok, nem albatom,
Fáradtságom nem is emberi.
Virrassz velem, hű angyalom,
Szívem kamasz rajongással még teli.*

*Beszélj nehéz zsigeremmel,
Szép ígék és szép vallomások,
Engem már más nem emel fel,
Boldogító hiábavalóságok.*

*Ne kövüljek önmagammá,
Szeretlek, hát tégy velem csodát,
Ólmom belül váltsd arannyá:
Uszítsd reám asszonyi alkímiád!*

Perzsa

*Erek, rostok fonalait, érted izzó
idegem:
Szavaimat ha láncolom, láncaimon
átvetem,
Mozdulatlan munkálkodom, akár az ősz,
amikor
Színt illattal, fényt árnyékkal csalogat sze-
relmesen;
Érkezésem ne legyen se ismerős, se
idegen,
Ha ünnepünk fölé a Hold leereszti
sátorát,
És elébed teríthetem szerelmes szép
szőnyegem.*

Föltámadás

DUKAI ISTVÁN (1956) magyar-történelem szakos tanár. Iszákzson él. Verseskötete: *Tilos gyümölcsön* (2002).